

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoP/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121202551
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121202551.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačejca a Mgr. Fedora Benku v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. X. novembra XXXX, trvale bytom C. XX/XX, D., matky: E. B., nar. XX. júna XXXX, trvale bytom C. XX/XX, D. a otca: B. F., nar. XX. novembra XXXX, trvale bytom F. G., o zvýšení výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 25. januára 2022 č.k. 14P/23/2021-44 takto

rozhodol:

Odvolačí súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zvýšil výživné otca na maloletú A. B. zo sumy 67,- eur mesačne na sumu 150,- eur mesačne, ktoré výživné je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky s účinnosťou od 28. apríla 2021. Výrokom II. uložil otcovi povinnosť zaplatiť ročné výživné na maloletú za obdobie od 28. apríla 2021 do 31. januára 2022 v sume 758,07 eur v pravidelných splátkach po 21,- eur mesačne spolu s bežným výživným vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku, pod následkom straty výhody splátok. Výrokom II. určil, že týmto mení rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 8P/24/2010-36 zo dňa 18. novembra 2010 v časti výšky výživného na maloletú. Výrokom IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 28 ods. 2, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 z.č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „ZoR“), § 2 ods. 1 a § 217 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že návrh matky na zvýšenie výživného otca na maloletú A. je dôvodný s poukazom na to, že od posledného rozhodovania o výživnom došlo k zmene pomerov na strane maloletého dieťaťa, ako aj na strane výživou povinných rodičov. Pri rozhodovaní o zmene výšky výživného porovnal okolnosti dôležité pre určenie výživného a to v čase skoršieho rozhodnutia ako i nového rozhodnutia a zisťoval, či sa podstatne zmenili. Dospel k záveru, že od ostatnej úpravy výživného rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 8P/24/2010-36 z 18. novembra 2010 došlo k podstatnej zmene pomerov a to na strane dieťaťa uplynutím času viac ako 11 rokov, keď v čase ostatnej úpravy mala maloletá A. 6 rokov a navštevovala predškolské zariadenie a v súčasnosti má 17 rokov a je študentkou druhého ročníka strednej školy, s ktorým nárastom veku je spojené zvýšenie výdavkov na výživu, ošatenie, hygienu, školské potreby, voľnočasové aktivity. K zmene pomerov došlo i na strane matky, ktorej príjem sa zvýšil, pribudla jej ďalšia vyživovacia povinnosť a uzavrela manželstvo a k zmene došlo i na strane otca a to stratou príjmu z dôvodu jeho nástupu do výkonu trestu odňatia slobody a pribudnutím ďalšej vyživovacej povinnosti. Dôvodil, že otec v období krátko pred podaním návrhu ukončil pracovný pomer, príjem z ktorého sa súdu nepodarilo zistiť a rovnako ani to, či bol v rozhodnom období zamestnaný, keď evidovaný ako uchádzač o zamestnanie nebol, nebol vedený

ani ako podnikateľ a nepoberal ani dávku v nezamestnanosti. Od 17. júla 2021 do 17. júla 2022 je vo výkone trestu odňatia slobody, nemá žiaden príjem a okrem maloletej A. mal ešte ďalšie tri vyživovacie povinnosti a to voči H. B., nar. X. júna XXXX, F. G., nar. XX. februára XXXX a I. J. F., nar. X. júna XXXX, keď lustráciou v sociálnej poisťovni sa súdu prvej inštancie podarilo zistiť, že voči H. B. a voči F. G. už vyživovacia povinnosť otca zanikla, obe sú plnoleté a zamestnané. Reálny príjem otca súd prvej inštancie preukázaný nemal a s poukazom na skutočnosť, že otec sa v období predchádzajúcom rozhodnutiu o výživnom vlastnou vinou pripravil o príjem a s prihliadnutím na jeho produktívny vek, keď nebolo preukázané, že by bol vážne chorý alebo invalidný, vychádzal súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR a to vo výške 1.133,- eur, z ktorej sumy potom 25% predstavuje sumu 283,25 eur, z ktorej sumy je otec schopný platiť zvýšené výživné na A. a platiť i výživné voči maloletej I. J., ktorá má štyri roky a teda má výrazne nižšie náklady ako A.. Výživné súd zvýšil od 28. apríla 2021, teda odo dňa podania návrhu. Ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie vznikol otcovi nedoplatok a to za 9 mesiacov, od mája 2021 do januára 2022 vo výške 758,07 eur, keď otec po zvýšení výživného mal za toto obdobie uhradiť 1.370,- eur a pri platení výživného 67,- eur mesačne uhradil 611,93 eur. Nedoplatok na už zročnom výživnom umožnil súd prvej inštancie otcovi zaplatiť v mesačných splátkach po 21,- eur a to tak, aby bol dlh zaplatený do troch rokov. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil v časti trov konania právne ustanovením § 52 a § 58 z.č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletej. Dôvodil, že matka maloletej zámerne zamlčala platby výživného, keď tvrdila, že od 28. apríla nedostala výživné, pričom toto jej posielal, o čom zakladá i ústrižky poštových poukážok. Taktiež žiadal o prešetrenie, ako sa matka maloletej stará o jej výchovu, keď maloletá bola štyri mesiace umiestnená v detskom domove kvôli nemravnej výchove a v tom čase nie je povinný platiť výživné. Na výzvu súdu prvej inštancie uznesením z 1. marca 2022 č.k. 14P/23/2021-54 otec doplnil, že sa odvoláva voči rozsudku č.k. 14P/23/2021-54 a poukázal, že momentálne je vo výkone trestu a nezamestnaný a k tomu má i maloletú dcéru I. J. F., nar. X. júna XXXX so svojou družkou K. F.. Žiadal zohľadniť svoju novú životnú situáciu.

K odvolaniu otca sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, keďže zvýšenie výživného je v záujme maloletého dieťaťa.

K odvolaniu otca sa vyjadrila i matka maloletej, ktorá uviedla, že otec jej výživné od augusta 2021 neplatil, pretože bol umiestnený do výkonu trestu, pritom za rok 2020 jej zostal dlžný výživné za dva mesiace vo výške 134,- eur a nemal snahu ho dorovnať. Potvrdila, že maloletá A. bolo odo dňa 10. augusta 2021 umiestnená a dočasne zverená do Centra pre deti a rodinu Sereď a následne jej bola opäť zverená súdom dňa 11. novembra 2021, keď dcéru riadne navštevovala, starala sa o ňu, chodila k nej maloletá na víkendy a neskôr i na týždňové pobyty a zabezpečovala jej naďalej všetko, ako keby bola doma. Dodala, že okrem maloletej A. má ešte dve deti, o ktoré sa musí starať, chodiť do práce a dať im plnohodnotný život. Podotkla, že maloletá je žiačkou druhého ročníka na strednej škole a jej potreby sú vyššie, nákladnejšie, momentálne si robí vodičský preukaz za 800,- eur. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zvýšil výživné na 150,- eur potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – účastníkom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že

napadnutý rozsudok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

Odvolačný súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom matky uplatnenej požiadavky na zvýšenie výživného a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty otca maloletej nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o návrhu matky na zvýšenie výživného otca pre maloletú A. zo sumy 67 eur mesačne na sumu 150 eur mesačne s účinnosťou od 28. apríla 2021. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o zvýšení bežného výživného otca pre maloletú A. zo sumy 67 eur na sumu 150 eur mesačne a dlh na zročnom výživnom za obdobie od 28. apríla 2021 do 31. januára 2022 určil sumou 758,07 eur a umožnil ho otcovi splácať v pravidelných splátkach po 21 eur mesačne. Predmetom odvolacieho konania s poukazom na dôvody otca predstreté v odvolaní bolo posúdiť, či boli splnené podmienky na zvýšenie výživného pre maloletú v rozsahu určenom súdom prvej inštancie a či bol v správnej výške určený dlh na už zročnom výživnom.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa otcom v odvolaní namietaných skutočností a to výšky zvýšeného výživného a určenia nedoplatku je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky účastníkov a zároveň sa vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie. Samotný fakt, že sa otec s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodol o zvýšení bežného výživného zo sumy 67,- eur mesačne na sumu 150,- eur mesačne na maloleté dieťa, ako i to, ako vyčíslil dlh na už zročnom výživnom.

Podľa § 26 ZoR, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

Podľa § 62 ZoR plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (ods. 1). Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (ods. 2). Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť (ods. 4). Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (ods. 5).

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu

výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Podľa 121 CMP rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery.

Z vyššie citovaných ustanovení Zákona o rodine vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane výživou povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Vo všeobecnosti možno za odôvodnené (opodstatnené) hmotné potreby z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti považovať náklady na jedlo, ošatenie, obuv, bývanie atď., ako aj ďalšie odôvodnené potreby dôležité pre výchovu a zdravie dieťaťa súvisiace so vzdelaním, prípravou na budúce povolanie, kultúrnym, športovým a rekreačným vyžitím; za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať nepochybne aj tvorbu úspor. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom dieťaťa ako sú napr. liečebné náklady, alebo napríklad i náklady na získanie vodičského oprávnenia. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Miera odôvodnených potrieb je rôzna podľa okolností konkrétneho prípadu, predovšetkým je odstupňovaná podľa veku dieťaťa (fyzickej a duševnej vyspelosti), jeho zdravotného stavu, schopností, zručností a spôsobu prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote. Odôvodnené potreby oprávneného dieťaťa sú závislé súčasne od schopností a možností rodičov. Ak sú tieto schopnosti a možnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby oprávneného dieťaťa, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú prospešné všestrannému vývoju dieťaťa. Rámec odôvodnených potrieb sa súčasne so zmenenými ekonomickými pomermi a nárastom spotreby rozširuje.

Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného rodiča sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobkové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku.

Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z ktorého bolo zistené, že rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 8P/24/2010-36 z 18. novembra 2010 bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a otcovi bola uložená povinnosť platiť na výživu maloletej A. bežné výživné v sume 67,- eur mesačne. V čase ostatného rozhodovania súdu bola matka dobrovoľne nezamestnaná, bez príjmu, mala ešte jednu vyživovaciu povinnosť k maloletej H. B.. Otec mal v čase ostatného rozhodovania súdu príjem vo výške 383,31 eur mesačne v čistom. Otec mal ešte vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom a to voči H. B. a F. G.. Maloletá A. v čase ostatného rozhodovania súdu mala šesť rokov. Aktuálne matka žije s manželom a ich dvoma maloletými deťmi, je zamestnaná s príjmom 780,-

eur mesačne. Otec maloletej je od júla 2021 vo výkone trestu a má ešte jednu vyživovaciu povinnosť k I. J. F.. Maloletá A. má 17 rokov, je študentkou strednej školy.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v danej veci sú splnené podmienky pre zvýšenie výživného v prospech maloletej A., keď rodič má povinnosť prispievať na výživu dieťaťa až do času, kým dieťa nie je schopné sa samo živiť. Od ostatného rozhodovania o výživnom uplynulo dlhšie časové obdobie dvanásť rokov, teda už len samotným uplynutím doby došlo objektívne k podstatnej zmene pomerov na strane maloletej A., kedy prirodzene vzrástli jej potreby na bežné životné náklady. Maloletá bola v čase ostatného rozhodovania o výživnom šesťročným dievčaťom, navštevujúcim predškolské zariadenie, teraz má 17 rokov, navštevuje už strednú školu, s čím sú notoricky známe spojené zvýšené výdavky. Bez pochybností totiž nástup do školy (na prvý stupeň, na druhý stupeň, na strednú školu) sa dôvodne spája s podstatným zvýšením výdavkov na dieťa a takúto zmenu aplikačná prax súdov všeobecne akceptuje ako dôvod na zmenu rozhodnutia o výživnom. Vzhľadom na odstup takmer 12 rokov od ostatného rozhodovania o výživnom pochopiteľne vzrástli aj jej odôvodnené potreby vo všetkých ďalších oblastiach života a výdavky spojené s mimoškolskými aktivitami a osobnostným rozvojom maloletej. Od ostatnej úpravy výživného na strane maloletej vzhľadom na uvedené jednoznačne došlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej určenie vyššieho výživného. Rovnako nastala zmena pomerov i na strane rodičov. Čo sa týka príjmu matky u nej došlo k podstatnej zmene okolností, keďže matka už nie je dobrovoľne nezamestnaná, ale je zamestnaná s príjmom 780,- eur mesačne. Otec v čase ostatnej úpravy výživného bol zamestnaný, toho času je vo výkone trestu. Počet vyživovacích povinností sa taktiež zmenil u oboch rodičov. Splnenie podmienok pre zvýšenie výživného v preskúmanom prípade súd prvej inštancie podrobne vysvetlil v napadnutom rozsudku (odsek 23 až 27), ku ktorého záverom nemá odvolací súd viac čo dodať.

Plnenie vyživovacej povinnosti je spravidla dobrovoľné, jej úprava súdnym rozhodnutím býva následkom nezhôd v osobnej sfére účastníkov, príslušných rodinno-právnych vzťahov. Súd prvej inštancie sa určovaniu príjmu rodičov venoval dôsledne. Otec v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že je vo výkone trestu a že mu pribudla vyživovacia povinnosť. Skutočnosť, že otec sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody si otec zavinil sám. Súd prvej inštancie správne vychádzal z potenciality príjmu otca. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20. februára 2019 sp. zn. 3 Cdo 236/2018, ktorý uviedol: Pri uplatnení princípu potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozhodnutia, ale vychádza z jeho potenciálnych príjmov, to znamená príjmov, ktoré povinný potenciálne mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, vzdelanie a dopyt na trhu práce. Tento princíp sa uplatňuje aj vtedy, keď povinný svojim konaním berie na seba neprimerané majetkové riziká, zahŕňajúce aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, prípadne vedie až k strate jeho príjmu a tým aj k strate možnosti platiť výživné. Obdobné negatívne dopady na možnosť platiť výživné má úmyselné protiprávne konanie povinného majúceho znaky trestnej činnosti, za ktoré bol povinnému otcovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody pri výkone ktorého došlo k strate jeho príjmov. Skutočnosť, že takýmto konaním sa povinný otec vzdal objektívnej možnosti platiť výživné, nemôže byť na úkor výživou oprávnenej osoby. Opačný výklad by viedol k zbavovaniu sa vyživovacej povinnosti. Taktiež nedôvodnou bola i odvolacie námietka otca, že mu pribudla vyživovacia povinnosť k maloletej I. J. F. narodenej X. júna XXXX, keď súd prvej inštancie na ďalšiu vyživovaciu povinnosť otca prihliadal, čo jednoznačne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, konkrétne z odsekov 8, 24 a 25.

Čo sa týka primeranosti výšky výživného odvolací súd sa zhodol so závermi súdu prvej inštancie, že primeraným zisteným a preukázaným pomerom účastníkov, potrebám maloletej ako i možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom oboch rodičov zodpovedá zvýšenie bežného výživného otca pre maloletú zo sumy 67,- eur na sumu 150,- eur mesačne, ktorá suma predstavuje výživné priemerne len 5 eur denne. Súdom prvej inštancie zvýšené bežné výživné pre maloletú zo sumy 67,- eur na sumu 150,- eur mesačne je vzhľadom na vek maloletej, aktuálne životné náklady a tendenciu zvyšovania jej životných nákladov v budúcnosti primerané. Správne súd prvej inštancie vyhovel návrhu matky na zvýšenie výživného. Odvolací súd považuje súdom zvýšené bežné výživné pre maloletú A. od otca

spolu s výživným a osobnou starostlivosťou od matky za postačujúce pre pokrytie aktuálnych potrieb maloletej a jej záujmov.

Rovnako aj dlh na výživnom za obdobie od 28. apríla 2021 do 31. januára 2022 v sume 758,07 eur súd prvej inštancie určil podľa odvolacieho súdu správne a správne povolil vzhľadom na jeho výšku jeho zaplatenie v splátkach vo výške 21,- eur mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok. Odvolacia námietka otca, že matke zasielal výživné aj po 28. apríli 2021 je irelevantná. Súd prvej inštancie pri výpočte nedoplatku otca na už zročnom výživnom podrobne odôvodnenom v odseku 28 napadnutého rozsudku vychádzal len z rozdielu zvýšeného výživného 150,- eur mesačne a pôvodne určeného výživného 67,- eur mesačne.

Taktiež ani námietka otca, že maloletá bola dočasne zverená do Centra pre rodiny a deti nebola dôvodnou. Odvolací súd mal z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 0PPOm 5/2021 za preukázané, že uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 0PPOm 5/2021-5 z 10. augusta 2021 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým sa maloletá A. dočasne zverila do starostlivosti Centra pre deti a rodiny Sereď a uznesením č.k. 0PPOm 5/2021-38 z 11. októbra 2021 bolo toto neodkladné opatrenie zrušené. Matka i počas tejto doby maloletej pravidelne navštevovala, brávala si ju domov, zabezpečovala jej všetky potreby.

Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť výšku výživného, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).